

ŠUMICKÝ ZPRAVODAJ

Vydává Obecní úřad Šumice, číslo: 3/2008, cena: ZDARMA

NA VÝLETĚ

Vážení čtenáři, za redakční radu vás vítám v dalším Šumickém zpravodaji. Jde už o druhé dvojčífurné vydání, a sice jedenácté. Podle všech okolností a zvyklostí by měl být toto zpravodaj podzimně laděný. Ale...tak...popořádku!

Všimli jste si, jak se píší úvodníky na podzim? Bedlivě jsem pozoroval, lépe řečeno četl, různé úvodníky. Všude se zmiňuje: „je podzim...“, „krása éterická – nadzemská...“, „depresivní počasí...“, „ty barvy...“, „dekadence...“, „všichni budete nemocní“ apod. Nesmysl, nikdo nemocný nebude! Opravdu je podzim sympatický, ale doopravdy nevím, proč je tak nepoměrně okouzlující, když zajiřmavé je i jaro, léto nebo zima. Hold asi

někdo je „jarnák“, jiný „letňák“, ten zase „podzimák“, zimák či rovnou „kombiňák“. Svým způsobem je však opravdu zpravodaj naladěný baboletně až předzimně. Na druhou stranu se trochu poohlížíme za létem, nedávno proběhnutými hody s dožínkami.

Setkáte se s různými cestopisy z našich netradičních letních cest, o které se s vámi směle podělíme. Jsou to vzpomínky na Čínu, Austrálii nebo Spojené státy americké, tu zadluženou USA. Jsme-li nositeli jména Šumický zpravodaj, tedy obecní zpravodaj, musíme si zachovat i informačního charakter. Toho se týká článek o kulturním dění v obci, reportáž z proběhnuté drakiády či informace o tenisovém turnaji. Dalšími jsou již zmíněné příspěvky o

slavnosti hodech (především rozhovory s hlavními aktéry – s paní Petrkovou a manželi Švecovými). Rovněž se věnujeme několika ožehavým tématům z obce. Vše je potom doplněno komentáři krátkými a kratšími na volnější téma. Nechybí také fotografie.

Ještě na závěr dodám menší poznámku. Tímto zpravodajem se naše zaměření posunuje zase o trochu dál a na jinou vlnu. Jak? To posuďte, prosím, sami. Doufám, že se za to zlobit nebudete. A když nám to řeknete, polepšíme se. Díky!

Za celou redakci vám všem přeje příjemné čtení

Vilém Jurek

KRAJ OCENIL DOBROVOLNÉ PRACOVNÍKY S MLÁDEŽÍ

Dobrovolné pracovníky, kteří se ve svém volném čase věnují vytrvale a nezištně práci s dětmi a mládeží ocenili hejtman Libor Lukáš, jeho náměstek pro školství Josef Slovák a další nejvyšší představitelé Zlínského kraje. Šlo již o pátý ročník akce vzdávající hold lidem, kteří dlouhodobou a kvalitní činností v oblasti volnočasových aktivit dětí a mládeže dávají vzor chování nejmladší generaci a přispívají k správnému směřování společnosti.

„Všichni, kdo věnují svůj čas a svou energii dětem, aby v nich rozvíjeli jejich schopnosti a spolu s tím i zdravé sebevědomí, dělají pro společnost mimořádně záslužnou práci, které patří naše poděkování a uznání. Tito lidé se díky svému nadšení pro věc mnohdy stávají pro mládež vzory, které je pozitivně formují a ovlivňují na celý život,“ uvedl hejtman Libor Lukáš. Na Odbor školství, mládeže a sportu Kraj-

ského úřadu Zlínského kraje bylo letos doručeno celkem 36 nominací, z nichž vítězné kandidáty vybírala komise. „Výběr proběhl na základě předem stanovených kritérií, jimiž byly: dlouhodobost, práce s dětmi a mládeží z ohrožených sociálních skupin, druh zájmového zaměření, působení v iniciačních a poradních orgánech či publikační činnost související s volnočasovými aktivitami,“ přiblížil náměstek Slovák. Ocenění dobrovolní pracovníci převzali z rukou představitelů regionu pamětní medaile Zlínského kraje, pamětní dekrety a věcné dary. Slavnostního setkání se zúčastnili také navrhovatelé oceněných.

Návrh na ocenění paní Michaely Součkové a paní Ludmily Synčákové podala Obec Šumice zastoupená starostou panem Ing. Josefem Bartošem. K naší radosti získala obě dvě jména toto záslužné ocenění.

Michaela Součková

Práci s dětmi se věnuje v zájmovém kroužku Lišák, který je zaměřen na turistiku, sport a pobyt v přírodě. Této činnosti se

věnuje již 15 let a děti si pod jejím vedením osvojují pozitivní společenské postoje k přírodě, sportu, turistice a smysl pro kolektivní soužití lidí.

Ludmila Synčáková

Dlouhodobě se zabývá prací s dětmi mládeží v zájmových kroužcích v obci, které jsou zaměřeny na zpěv, tanec, recitaci a podobně. U dětí tak podporuje lásku k tradicím našeho kraje a stará se o to, aby tyto tradice pokračovaly i po další generaci. Je duší kulturního života obce, s dětskými kroužky se účastní mnoha vystoupení a kulturních přehlídek.

Oběma ženám srdečně gratulujeme a věříme, že budou i nadále v těchto činnostech pokračovat s nadšením a srdečností jim vlastní.

*Petr Zákutný
Pavel Horalík*

V tomto čísle opět pokračujeme s krátkými rozhovory, čili, jak jsme této rubrice dali název, „Mikroview s...“. Tentokrát na naše otázky odpověděl pan starosta Bartoš.

Letos se v Šumicích opět konaly hody s průvodem. Změnou, a také novinkou, byly dožínky. Jak tuto akci hodnotíte? Myslíte si, že dožínky, a vlastně i hody s

Není totiž zcela možná podobné události zajistit pouze ve 3-4 lidech. V jiných obcích se na takových akcích podílí dobrovolné složky, kroužky, školy a také určitá část obce.

Kandidoval jste do krajského zastupitelstva za Nezávislé Starosty pro kraj. Kdybyste byl zvolen na post krajského zastupitelstva, mělo by to nějaký vliv na vaši funkci starosty obce? Na co byste v

jsou etapy tři. Pokud půjde vše hladce, je předpoklad dokončení do konce příštího roku. Co se týká rozvržení inženýrských sítí a stavebních parcel, tak v tomto územním plánu počítáme s těmito rozšířeními:

- *Plocha naproti učitelské bytovky – cca 16 rodinných domů (RD)*
- *Plocha za drahou za domem Nowaků – cca 4 RD*
- *Plocha Trnovec za domem pana Slívy – cca 5 RD*
- *Plocha u hřbitova naproti pana Marka – cca 1-2 RD*
- *Plocha u hřiště TJ – cca 3-4 RD*
- *Plocha Nivky – cca 6-7 RD*

Pokud se jedná o průmyslovou zónu je určena v části na farmě akciové společnosti Zemaspol Uherský Brod a v části pod farmou. Toto je podmíněno výkupem pozemků v této lokalitě, což bude asi velmi obtížné.

Léto – období odpočinku a dovolených máme za sebou. Neoficiálním tématem tohoto zpravodaje je cestování. Jak Vy jste užíval léta? Navštívil jste nějaké zajímavé místo?

Právě dnes, 11. října, jsem se vrátil z dovolené z Egypta, letoviska Hurgády, kde jsem strávil 11 dnů. Bylo to jednoduše krásné. V noci teploty kolem 26°C až 28°C, přes den 36°C a více. Byl jsem na výletě v Luxoru, kde jsem navštívil Údolí králů, Karnatský chrám a další chrámy. Také jsem zavítal do dílen, kde zpracovávají alabastr a dílny vyrábějící originální papyrus. Všechno bylo moc krásné a všem můžu návštěvu Egypta jen doporučit.

-vil-

MIKROVIEW S PANEM STAROSTOU

průvodem, mají v Šumicích tradici?

Hody s dožínkami hodnotím velmi kladně. I přes částečné počáteční nepochopení, a dá se říct i odpor části občanů, se akce nadmíru vydařila a myslím si i líbila. Je potřeba poděkovat paní Petrkové a jejímu manžel, kteří byli hlavními organizátory. Tolik krojovaných v Šumicích dlouho nebylo. Jen doufejme, že naši občané mají zájem o tyto akce a také je v budoucnu aktivně podpoří. Pokud se jedná o tradici těchto průvodů a dožínků, tak ji zatím nemají. Protože je to v jiných obcích běžné, bylo by podle mého názoru tyto krásné tradice založit a udržovat.

Týden po Šumických hodech, tzv. Dřínkových, proběhly v Uherském Hradišti Slavnosti vína. Šumice se však nezúčastnily. Proč se tak stalo? Jeden týden jsou v Šumicích velké oslavy a druhý týden je, tak řečeno, ticho po pěšině. Šumice by se určitě vyjímaly.

Ano, máte jistě pravdu, ale zorganizovat a zajistit letošní hody bylo velmi náročné a nebylo dostatek času zajistit tuto další akci. Chybí nám zapálení lidí a organizátoři.

případě zvolení jako první zaměřil?

Je to tak. Kandidoval jsem do zastupitelstva kraje. Mé zvolení jsem moc nepředpokládal, poněvadž jsem byl na 34. místě kandidátky. Pokud bych byl zvolen, mé funkce starosty obce Šumice se to nijak nedotkne. Zastupitelstvo zasedá jednou za tři měsíce a případné výbory zastupitelstva dle potřeby. V případě zvolení většího počtu kandidátů naší strany by to mělo vliv na celkovém fungování kraje. Chceme spravedlivě rozdělovat peníze a dotace, zachovat školy i v menších obcích, zajistit chod mateřských školek a podobně. Protože jsem povoláním ekonom, první bych se zaměřil na rozpočet Zlínského kraje, toky peněz, dotací, příspěvků, nákladů atd.

Nebude to dlouho a před obecní zastupitelstvo se dostane nový územní plán obce. Jak moc se bude obec „rozšiřovat“, co se týče stavebních parcel na úkor zemědělské půdy? Budou se stavět nové inženýrské sítě jak pro stavby rodinných domů nebo průmyslových zón?

Územní plán je ve své druhé etapě. Celkem

TIRÁŽ

Adresa redakce: Šumický zpravodaj, Obecní úřad Šumice, Šumice 400, 687 31 **Email na redakci:** zpravodaj@sumice.cz **Redaktoři:** Vilém Jurek (vilem.jurek@sumice.cz), Pavel Horalík (pavel.horalik@sumice.cz), Lubomír Borýsek (lubomir.borysek@sumice.cz), Gabriela Končítiková (gabriela.koncitikova@sumice.cz) **Sazba a grafická úprava:** Lubomír Borýsek **Vydavatel:** Obecní úřad Šumice **Tisk:** Cicero plus spol. s r.o., Uherský Brod **Online zpravodaj:** <http://www.sumice.cz> **Počet výtisků:** 500ks

- přirozená krása
- podpora zdraví
- pohlázení duše

- KOSMETICKÉ SLUŽBY
- MASÉRSKÉ SLUŽBY
- TVAROVÁNÍ POSTAVY
- VACUSHAPE
- SPA TECHNOLOGIE
- BODY DETOX
- SOLÁRIUM
- NEHTOVÝ DESIGN
- MANIKÚRA, PEDIKÚRA

SOLNÁ JESKYNĚ

DÁRKOVÝ POUKAZ

tel. 733 166 877, 575 752 560

NERUDOVA 297, UHERSKÝ BROD

www.miriline.cz

**Nehtová modeláž
za výhodné ceny!**

tel.: 605 261 571

Anonymní dopisy

V poslední době kolem sebe zaznamenávám nebývalý povyk, který způsobují anonymní dopisy. Ty dostává čím dál více lidí od nás ze Šumic. Sám však nechápu proč? Proč někdo anonymně napadá, plive špínu, vulgárně nadává a vylévá si svoji zlost na někom druhém? Proč se někdo dokáže sám před sebou tak ponížit a za svými názory skrývá identitu?

Osobně to nikdy nepochopím! Tvrdě odsuzuji a zavrhnuji podobné „líbesbrify“, kterými si někteří léčí své komplexy a zakořeněné problémy.

Jak jsem si nedávno přečetl: „Autoři podobných dopisů jsou psychicky abnormální. Často to bývají lidé hysteričtí, paranoidní nebo jinak psychicky nemocní. Snaží se skrývat svoji totožnost tím, že mění písmo, záměrně používají nesprávné výrazy či oplzlé a vulgární obraty, které běžně nepoužívají. Libují si také v gramatických chybách. Jejich použití má totiž u adresáta vyvolat pocit, že autor je nevzdělaný. Ve skutečnosti je to právě naopak a autory anonymů jsou často vzdělaní lidé.“

Podle mého soudu to však moc vzdělaní lidé nebudou. Řadím tuto skupinu do tzv. stupidních! Jejich inteligence je hluboko pod hranicemi průměrnosti a je mi z těchto lidí na nic.

Pavel Horalík

Dusno. Léto nám skončilo, a přece se točí, a máme tu zase dusno. Není však přímo způsobené počasím. Dýchá se nám špatně nikoliv tím, že by bylo velké vlhko, anebo jsme byli astmatiky, ale protože lidé začali topit, čili spustila stará známá písnička jménem topná sezóna, kterou někteří zpívají proklatě falešně. Spousta z nás nastřádala za uplynulý rok spoustu plastů, starých barev, hadrů a jiných pochutin. Načež je pálí a nám tím dusí vzduch.

O takových nekalostech jsem psal častokrát. Dokonce se nám ozvali dva spoluobčané, že stav je neutuchající, ba naopak vzduch je pěkně zatuchlý. Vážení, neprosím vás – nabádám, uvažujte, vždyť v tom žijete i vy!

-vil-

Jelikož jsme se snažili načasovat vydání zpravodaje těsně před volbami do zastupitelstev krajů a Senátu Parlamentu ČR, neměli bychom je obejít. Proto mě napadlo podat zde určitý výklad o orgánech pro nás nejbližšího kraje, tedy Zlínského.

Krajský úřad

Krajský úřad je jedním z orgánů kraje. Pouze ZK může uzavírat smlouvy či poskytovat dotace. Krajský úřad vše „jen“ připravuje a zpracovává. Hlavními orgány Zlínského kraje jsou zastupitelstvo, rada, hejtman a krajský úřad.

Pokud se hovoří o regionální samosprávě, má se na mysli kraj, místní samosprávu představují obce. Politickou reprezentaci kraje tvoří zastupitelstvo v čele s hejtmánem a radou, kteří určují směr, kterým se bude kraj po celé volební období ubírat. Krajský úřad pak vše na základě rozhodnutí zastupitelstva a rady realizuje.

Vztah ZK a všech 304 obcí na jeho území je rovnoprávný, kraj není jejich nadřízeným. Každá obec je podobně jako kraj samostatně spravována zastupitelstvem obce a orgány kraje mohou do jejich samostatné působnosti zasahovat jen vyžaduje-li to ochrana zákona. Do samostatné působ-

nosti obcí a krajů patří zejména nakládání s vlastním majetkem (např. oprava místních komunikací v případě obcí, oprava komunikací II. a III. třídy v případě krajů). To však již neplatí pro působnost přenesenou, tedy činnosti, které na orgány kraje a obcí přenesl stát zákonem (např. stavební řízení, živnostenská oprávnění). Zde se již orgány obcí musí řídit pokyny

nadřízených orgánů, kterými jsou orgány kraje a příslušná ministerstva.

Zastupitelstvo ZK

Zastupitelstvo ZK je nejvyšším orgánem samosprávy. Má 45 členů a je voleno na čtyřleté funkční období. Členové volí ze svého středu devítičlennou radu kraje, kterou tvoří hejtman, jeho náměstci a další členové. Každý člen rady má svěření zabezpečování konkrétních úkolů v jednotlivých oblastech (investice, školství, kultura apod.). Zastupitelstvo zasedá minimálně jednou za tři měsíce a jeho jednání jsou veřejná. Zastupitelstvu je ze zákona vyhrazeno například předkládat návrhy zákonů Poslanecké sněmovně, předkládat návrhy Ústavnímu soudu na zrušení právních předpisů, vydávat obecně závazné vyhlášky kraje, koordinovat rozvoj územního obvodu, schvalovat programy rozvoje, zajišťovat jejich realizaci, schvalovat koncepce rozvoje

tvorní dotací obcím, poskytování dotací jiným subjektům nad 200 tisíc. Kč ad.

Rada ZK

Rada Zlínského kraje je výkonným orgánem kraje v oblasti samostatné působnosti. Rada připravuje návrhy a podklady pro jednání zastupitelstva, je jí vyhrazeno zabezpečovat a kontrolovat hospodaření podle schváleného rozpočtu, jmenovat a odvolávat vedoucí odborů, zřizovat komise rady, vydávat nařízení kraje, rozhodovat o některých majetkoprávních úkonech atd. Rada Zlínského kraje má 9 členů (zvolených zastupitelstvem) a tvoří ji: hejtman, náměstci hejtmána a členové rady. Schůze rady jsou dle zákona neveřejné.

Hejtman ZK

Hejtman Zlínského kraje zastupuje kraj navenek. Úkony, které vyžadují schválení zastupitelstva, případně rady, může hejtman provést jen po jejich předchozím schválení. Hejtman jmenuje a odvolává ředitele krajského úřadu (se souhlasem ministra vnitra),

zřizuje na základě zmocnění v zákoně zvláštní orgány, odpovídá za informování občanů o činnosti kraje apod. Hejtman svolává a zpravodaj řídí zasedání zastupitelstva a rady.

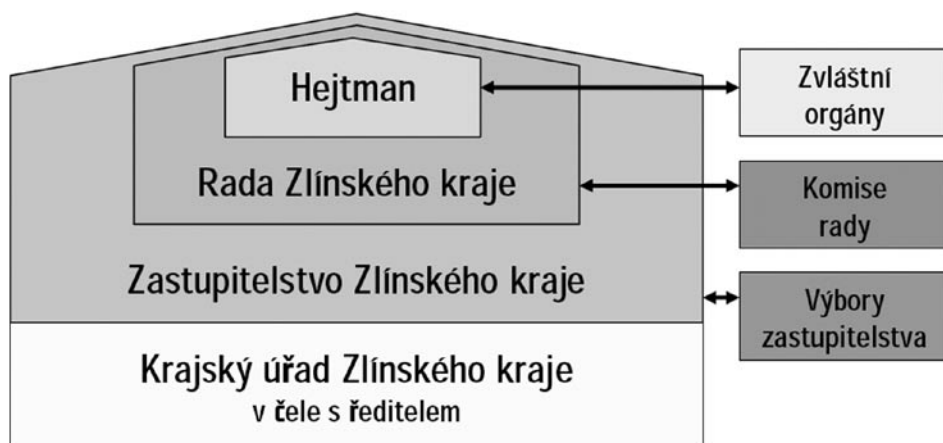
Krajský úřad ZK

Krajský úřad Zlínského kraje plní úkoly v samostatné působnosti, které mu uloží rada a zastupitel-

stvo, pomáhá v činnosti výborů zastupitelstva a komisí rady. Krajský úřad se člení na odbory a oddělení. V jeho čele stojí ředitel krajského úřadu, jenž je za plnění úkolů krajským úřadem odpovědný hejtmánovi.

Pavel Horalík

Zlínský kraj

cestovního ruchu na území kraje, stanovit rozsah základní dopravní obslužnosti pro území kraje, rozhodovat o mezinárodní spolupráci, schvalovat rozpočet kraje a závěrečný účet kraje, zřizovat a rušit příspěvkové organizace, zakládat obchodní společnosti, zřizovat výbory atd., dále rozhodovat o majetkoprávních úkonech: nabytí a převod nemovitých věcí, posky-

Letošní hody se od těch minulých krojovaných s právem lišili podstatně. Byly totiž dožínkové. Stárka a stárku nahradil hospodář s hospodyní. Tu náročnou roli na sebe vzali manželé Švecovi. Jak uvedla paní Petrková, hlavní organizátorka hodů, nedovedla si v těchto pozicích představit nikoho jiného, proto byla velmi ráda, že manželé Švecovi byli ochotni stát se ústředními postavami této velké události.

Letošní role hospodáře a hospodyně jste se ujali Vy. Jak k tomu došlo? Kdo Vás oslovil?

Oslovila nás paní Petrková s prosbou, zda bychom se role hospodáře a hospodárky nechtěli ujmout.

Co všechno to obnášelo? Jak těžká byla příprava, zkoušeli jste?

Při první zkoušce jsme si rozdělili svoje texty, upravili je a pak už se jen zkoušelo. Zkoušky proběhly celkem dvě a bylo u nich stále veselo „a tož připijme si“

V čem spočívá úloha hospodáře a hospodyně?

V prvním řadě bylo nutné sehnat kroje pro naši rodinu. Dále zajistit občerstvení pro všechny shromážděné kolem našeho domu. A v neposlední řadě sehnat ozvučení, které bylo velmi kladně hodnoceno všemi účastníky.

Nezbytností je kompletní kroj. Měli jste problémy s jeho sehnáním v dnešní době?

Když již bylo po všem jaké byly pocity?

Pocity byly krásné. Byli jsme rádi, že vynaložené úsilí nebylo zbytečné.

S jakými jste se setkali ohlasy?

Setkali jsme se jen s kladnými ohlasy, ale zarazilo nás kolik se našlo v internetové anketě lidí, kteří proti této tradici hlasovali záporně. A tím to je oslovujeme: „Přijďte příští rok s nápadem, který se bude líbit všem!“

Účastníte se i příště nebo jste si řekli: „Jednou a dost“?

Tato účast pro nás byla poctou, i příště se rádi zúčastníme, ale jak jsme řekli již výše, dáme přesnost jiným.

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem,

HOSPODÁŘ A HOSPODYNĚ ... ANEB DOŽÍNKOVÉ HODY V ŠUMICÍCH

Byli jste překvapeni z role, které jste se ujali? Rozhodli jste se napoprvé nebo jste váhali?

Překvapeni jsme byli. „hospodárka“ se rozhodla hned a „hospodář“ si vzal čas na rozmyšlenou

Věděli jste, do čeho jdete a co Vás čeká?

Nevěděli jsme co nás čeká. První dohoda zněla: „Stačí když se oblečete do kroje a nic nemusíte dělat.“ Jak přípravy vrcholily, šlo do tuhého. Paní Petrková nám donesla scénář dožínkových slavností z Dolního Němčí a ten jsme si přepracovali na „šumickou verzi“.

Hospodně: Dva ženské kroje nám darovala moje maminka, tím jí moc děkuji, protože mi usnadnila práci s jejich sháněním. Hospodář: Mně se sháněním kroje pomohl kapelník Olšavanky pan Lubomír Velecký, kterému tímto také děkuji.

Byla tréma? Jak jste se to celé prožívali?

Tréma byla, ale zvládli jsme to.

Jak se Vám líbil celý průběh obnovených dožínkových hodů?

Nám se to líbilo velice, myslíme si, že je to pěkná tradice.

kteří nám jakkoliv pomohli s touto dožínkovou hodovou slavností. Zejména paní Petrkové, hlavní organizátorce, Zuzce Šojdrové a panu Lubomíru Veleckému za půjčení krojů. Panu Luděkovi Synčákovi za zapůjčení aparatury a vzorné obsluhu u našeho domu (jmenovitě: Alence Juřeníkové, Petovi a Vladce Juřníkovým, Radimovi Kunovskému, jeho přítelkyni Verunce, Jirkovi Tlachovi a jeho přítelkyni Petce, manželům Horeckým, č.p. 119 a manželům Lekešovým, č.p.242) a všem ostatním. Hospodář a hospodyně Švecovi.

Gabriela Končítíková

Časopis Živel (23/2004) před lety uvedl článek o bezdrátových sítích, též zvaných Wi-Fi sítě (wireless fidelity).

Na tu dobu to byla reportáž téměř neuvěřitelná a dost futuristická. Začínala slovy: „Stojíme na prahu revoluce vzdušných vln. Hodně to připomíná začátek éry internetu v osmdesátých letech. První nadšenci tehdy spojovali počítače pomocí kabelů a vytvářeli tak mezi sebou lokální počítačové sítě. Dnešní scéna počítačového podsvětí žije v nostalgii právě za těmito časy volnosti, otevřenosti a nekomerčnosti binárního světa. Téměř všichni jsou přesvědčeni, že tyto

bájně časy jsou nenávratně pryč. Nic takového! Vítejte v roce jedna nového věku, kde místo kabelů bude novým médiem vzduch, ve kterém budou bity opět poletovat volně, neregulovaně a zdarma. Vítejte v anarchii éteru!”

Natolik nás tato slova upoutala, že jsme se rozhodli publikovat příspěvek o stavu bezdrátových ná území Šumic (a to především v centru obce). Zajímalo nás také možné přetížení „ovzduší“ a přístupových bodů, tzv. AP. Skutečnost je pravdou. Jednomu z nás se stala ta věc, že internetové (mikrovlnné) spojení sláblo čím dál více, až muselo být změněno nasměrování antény na jiný méně zaplněný AP. Poté se rychlost změnila neuvěřitelně v poměru s původním zaměřením bodu na myslivecké chatě.

A tak jednu slunnou letní sobotu jsme vyrazili na obhlídku Šumic. Někdy se tomu říká „wardriving“ nebo také „wi-fi jízda“. Na kolech jsme projížděli všemožné kouty Šumic (pod mysliveckou chatou, zemědělská farma aj.) a nechali si zobrazit na noteboocích (laptopech) stav přístu-

pových bodů.

Nechystáme se chrlit statistické údaje. Jen uvedeme, že jsme našli celkem 21 přístupů (a dva újezdské), které byly na určitých místech různě nakombinovány. Většina z případů byla zabezpečena. Jednalo se jak o komerční sítě, tak i domácí. Podle našeho zjištění má nejsilnější přístup firma Supronet se sedmi body. Gemnet má šest AP pro Šumice v různém zastoupení a má také dva body pro Újezdec dostupné i z dolního konce. Zjistili jsme jeden komerční přístup od firmy NWT Computer (na síti vedeno jako BDSL-SUM) a jeden přes připojení Free-hotspot-ok-servis. Ostatní sítě byly domácí s omezeným přístupem (např. APZD, Eleanor, ZAJ, Wi-Fi home apod.).

Podle tohoto zjištění můžeme konstatovat, že Šumice jsou pokryté dostatečně. Je však otázkou, jestli se stane to, že v jeden okamžik nebude ve vzduchu „dostatek místa“? Je budoucnost bezdrátových sítí spásná nebo jen dočasná? To jsou otázky zodpověditelné v budoucnu. Budoucnost Wi-Fi sítí je nejasná.

Vilém Jurek

3. ROČNÍK O PUTOVNÍ POHÁR STAROSTY OBCE ŠUMICE 2008

V přechodovou sobotu proběhl třetí ročník tenisového turnaje O putovní pohár starosty obce Šumice. Všichni zúčastnění odvedli kvalitní výkony a přispěli tak k vydařené akci. Vítězům jednotlivých kategorií předal pan starosta Josef Bartoš putovní poháry včetně věcných cen.

Zástupci tenisového oddílu gratulují všem vítězům a doufají, že účast v příštím ročníku bude alespoň v takovém počtu jako letos.

Zrcadlo výsledků, muži do 40 let: 1. Jaroslav Bachůrek, 2. Ondřej Kalous, 3. Richard Syncák, nad 40 let: 1. František Tomanec, 2. Vladimír Kalous, 3. Richard Dvořák, ženy: 1. Martina Šmídová, 2. Dana Tomancová, 3. Lenka Prachařová, mix: 1. F. a D. Tomancovi, 2. Bachůrek, Šmídová, 3. Syncák, Prachařová, čtyřhry muži: 1. Bachůrek, Dvořák, 2. Tomanec, Kořenek, 3. Kalous, Běťák.

Pavel Horalík

ŠUMIČANÉ A KULTURA

Ano, tak zní další poněkud kritický článek o šumické nátuře a vztahu ke kulturnímu dění u nás v obci. Poslední kapkou do poháru byla pro napsání tohoto článku páteční hodová zábavu v kulturní domě, kde hrála velmi oblíbená kapela Madison a kavárna Peklo hostila cimbálovou muziku Čardáš

Když se ještě vrátím k před hodovým informacím o tom, že ty letošní budou mít dokonce dvě zábavy v pátek a v sobotu, byl jsem neskonale rád. Nechtěl jsem totiž znovu zažít podobné fiasko jako minulý rok!

O to více mě hned v pátek večer zarmoutila až ostudně nízká návštěva zábavy v kulturním domě. Nedokážu si vysvětlit, čím to bylo způsobeno? Všichni lidé, se kterými jsem se o této akci bavil, a kteří se jí zúčastnili byli velice znepokojeni. Od některých zazníva-

la podobná slova jako: „Není tombola, Šumičané nepřijdou.“ Udělejte si vlastní obrázek. Ostuda to byla, to si přiznejme. Přespolních bylo na zábavě více, než nás, domácích.

V nedávné době u nás v Šumicích proběhlo slavnostní vyvrcholení několikaleté spolupráce základní školy s pěti zahraničními. Byla to dlouze proklamovaná událost a troufám si říct, že o ní věděli téměř všichni. Zvláště pak rodiče dětí. Čekal jsem proto doslova natřískaný sál, kde se budou tísnit sourozenci, rodiče, až po babičky a dědečky. Ti všichni by mohli pochytit zajímavé informace a nasát kulturu zahraničních hostů. Bohužel, opak se stal pravdou a sál nebyl ani z poloviny naplněn. A nechybělo málo, aby početná skupina hostů netvořila víc než polovinu z celkové návštěvy! Zase si zde nedokážu odpovědět, proč se to stalo? Jde o určitou nabubřelost nás, Šumičanů, kteří pohrdají kulturou nebo dokonce návštěvami ze zahraničí? Nebo to bylo způsobeno nedělním fotbalovým utkáním? Zkuste si odpovědět sami.

Občas se něco podobného přihodí také v zimním období. Toho mohou být příkladem některé plesy. Ale nebudu zacházet do detailů a rozpitvávat podobné kulturní příležitosti. Zamyslete se nad tím vy.

Naštěstí sobotní hodová zábava byla jiná! To byl v dobrém slova smyslu extrém. Takovou účast nepamatuji ani já, ani starší generace, která byla přítomna. Asfaltová plocha na hřišti byla přeplněná lidmi. Část se věnovala tanci, jiní posedávali, vesele diskutovali či jen tak poslouchali hudbu. Další nával byl u výčepů, na záchodě a u baru. Živě se to nedá popsat.

Na závěr bych chtěl říci, že tento článek má sloužit jako určité zamyšlení nad vlastním vztahem ke kultuře a jejímu občasnému dění v naší vesnici. Podporujme ty, kteří se pro nás z vlastní iniciativy snaží něco připravit a vyplnit nám náš volný čas.

Pavel Horalík

INSPIRACE KRAJINOU

V jednom z loňských čísel (5/2007) časopisu Veronica publikoval pan docent Lacina – lesník, geobiocenolog a biogeograf – fejeton. V něm poukazuje na krásu toho, když člověk ulehne na louce do trávy nebo v lese na mech. Jeho stat mě inspirovala natolik, že jsem jednoho podzimního dne ulehl taktéž na louce. Lehával jsem si do trávy nebo listů už dávno před přečtením. Teď to bylo však jiné. UVědomil jsem si, že to není nic špatného, ba naopak, je to krásné.

Konkrétně jsem osudově spočinul nedaleko vodárny nad naší obcí. Nejdříve jsem si sedl a pozoroval okolí. Mohl jsem od severu, čili od mé levice, pozorovat liniová společenstva – zarostlé meze a strže. Ty jsou významným krajinotvorným a stabilizačním prvkem v přírodě nejen Šumicka. V dále jsem zahlédl neblahou smrkovou a borovou monokulturu na Padělkách. O tomto „umělém“ lese může právoplatně říci, že je strašidelný, anebo slovy pohádkovými *začarovaný*. Byli jste v něm vůbec někdo někdy? Dalšími pohledy jsem sledoval vzdálené kopce kolem Vlárského průsmyku, vrcholy Valy a Bučník, v dále se rýsoval Mikulčin vrch, Malý a Velký Lopeník, a dokonce Malá Javořina a Velká Javořina, kde se nachází prales plný mechem porostlých klenů (*Acer pseudoplatanus*) a buků (*Fagus sylvatica*). Pode mnou se rozprostřely Šumice.

Ten den bylo k večeru, lidé začali přitápět a oblaka dýmu stoupala nad šumickým údolím. Škoda, že zanikly tradice jako opékání brambor. Příznačný, noblesní a dávající impresi podzimu je název filmu od Františka Vlácilá *Dým bramborové natě*. Na Dlouhém poli oral traktor a jeho světla byla jako bludičky poletující svahem dolů a nahoru. Vesnická i okolní zeleň a taktéž lesy měnily barvu

listů s již zaběhlým podzimkem. Vzduch vlahý, podvečerní, studenější. Louka, na které jsem se tak kochal, byla posečena na zimu, jako kdyby se přes ni celé léto přebíhalo stádo ovcí, koz a krav; jako kdysi dávno. Přestože zem v tuto roční dobu na přechodu babího léta a pravého jesenu není rozehrátá jak v letním období, ulehl jsem.

Nejdříve jsem hleděl vzhůru – na nebe. Polojasno, od severu tmavší oblaka. Přemýšlel jsem o kráse přírody, o tom, proč se lidé k ní mnohdy tak ne zcela košer chovají. Nejraději bych zavřel oči a snil o hezčí krajině bez kdekjakých negativ, působených člověkem. Vždyť za pár let, bude-li se chovat člověk tak, jak se chová, nezbude žádná zeleň, vše se zastaví a celý krajinný ráz půjde tzv. do kytek. Nakonec jsem zavřel oči a přemítal nejen o přírodě, ale i sám o sobě, co jsem v životě udělal, co zlého, co dobrého, proč se lidé k sobě mnohdy tak nekorektně chovají. V jeden okamžik jsem přestal a poslouchal jen mírný vánek, který mi hvízdal do uší. Nato jsem si řekl: „A dost!“, vstal a šel dále. Les nebyl daleko.

Poslední dobou si pěstuju, dalo by se říct, nenormálnost. Sbírámsemenastromů. Od vstupu do lesa uběhlo necelých pět minut a já měl užž plnou kapsu žaludů. Pak je zasadím do květináče. Z loňska zasazené mám dokonce přesazené, v lesnickém výrazu přeškolkované, na zahrádce. Lesním porostem si povětšinou vykračuju pomalu s očima upřenými na zem. Ten týden byl propřený. Houby nerostly téměř vůbec. Po jedlých ani vidu a slechu jakbysmet. Nepotkal jsem tedy žádnou babku, žádného podmásíláka, kozáka a už vůbec ne pravého praváka. Snad vláclavkám a holubinkám se dařilo, ačkoliv se plíseň na nich začala činit. Kolem mě to byl samý dub, habr, tu a tam

lípa, kalina nebo ptačí zob. Hledal jsem to pravé místo. Správný plácek, kde bych se opět mohl natáhnout. Na podzim už to není ono; léto, to je ono. Mokro, vše, co mohlo kvést, již odkvetlo, jen ostřice chlupatá se stále zelenala. Dobrý pocit dávaly semenáče habru a dubu. Místo k zastavení jsem po chvíli našel. Usedl jsem a začal se kochat spadeným listím z různobarevných korun stromů, tvarem reliéfu, starou lesní úvozovou cestou, charakteristickým šuměním, kdy se vítr opírá do ještě neopadlého lupení. K idyle jen chybělo přebíhající stádo srn nebo daňků. Ani zajíce jsem nepotkal. Jen sojka na mě neustále křičela a všem obyvatelům lesa sdělovala, že se blíží „nepřítel“. V jednom okamžiku mě cosi začalo studit na sedacích partiích. Vstal jsem a zjistil, že mám promoklou zadnici od vlhké padanky hrabanky. „No nic,“ řekl jsem si, „dnes už usedat nemá cenu, ještě bych se nachladil,“ a pomalu jsem odcházel po obdivovaném lesním terénu.

V průběhu cesty domů jsem ještě v rámci své divnosti nasbíral několik semínek z javoru mléče. Kapsa nebyla plná dostatečně, ale z jedné takové procházky stačilo dost a dost. Mimo jiné jsem dále obdivoval krásu zpodzimělé krajiny. Narazil jsem i na dvě ovce, jež se pásly nedaleko lesa v ohradě, kde bylo i několik včelích úlů. Na pár okamžiků jsem se zastavil u bezmála nového díla – cyklostezky, na které pomalu končí její první sezóna.

Každý by měl alespoň jednou za jedno roční období doslova vypadnout z domova a vydat se vstříc krásám přírody. Neříkám zrovna lehat jako já nebo ctěný pan Lacina. Stačí jen vykračovat – sám anebo se někým, koho máte rádi, koho si vážíte. Kdekdo říká: „Uspěchaná doba.“ Já odpovídám: „*Suae quisque fortunae faber!*“

Vilém Jurek

Sdružení včelařů oznamuje

- V sobotu dne 29.listopadu proběhne za budovou obecního úřadu oblíbená zabíjačka. Přijďte si proto od 15.00 hodin zakoupit domácí speciality!
- Následující den 30.listopadu v neděli otevře své brány také tradiční mikulášská prodejna. Včelaři vás přivítají už po ranní mši svaté v devět hodin.
- Slavnostní mše svatá za sv.Ambrože, patrona všech včelařů, bude sloužena ve čtvrtek 4. prosince. Sloužit ji bude otec Vratislav Kozub a to od 18.00 hodin odpoledne

SLOVO S NEJMENOVANOU PATRONKOU ŠUMICKÝCH HODŮ, PANÍ PETRKOVOU

Paní Petrková se stala v naší obci nejmenovanou patronkou místních hodových akcí. Jak je obtížné tak velkolepou akci organizovat a kdo se na ní podílí jsem se zeptala přímo jí.

Tak jako minule i letos jste se stala patronkou a hlavní organizátorkou šumických hodů. Letos se neopakovaly krojové hody, ale naopak byly nově zavedeny dožínkové hody. Co Vás k tomu vedlo?

Došla jsem k tomu náhodou. Byla jsem v lázních v Ostrožské Nové Vsi. Tam jsem se seznámila s paní z Dolního Němčí, která mi o jejich dožínkách vyprávěla. Mě to zaujalo a ona se nabídla, že půjčí videokazetu a povídání k tomu. Náš pan starosta pro toto povídání jel a dostal vše, co k tomu patřilo. Děvčata Švecovi ho následně upravily.

Jaký je rozdíl mezi krojovanými hody s právem a dožínkovými hody?

Hody s právem – ty prezentuje stárek

a stárka, kteří nesou opentlené právo k starostovi obce a ten jim následně dává povolení k pořádání hodů. Rodiče stárků chystají před domy pohoštění.

Dožínkové hody jsou jiné v tom, že krojovaná chasa nese kosy, hrábě, kosály a věnce k domu hospodáře a hospodyně, kde mají dožínkové říkání. U prostřeného stolu se sedí poblíž kulturního domu.

Málokdo z nás si dovede představit náplň tak náročné přípravy. Kdy jste začínala, aby se to vše stihlo?

Příprava začala již od března. Náročné to bylo hodně, hlavně na nic nezapomenout. Sehnat koně a bryčku není v dnešní době jednoduché. Málokdo si dovede představit, jak těžké je namašlit kosy, hrábě, kosály a také věnce. Musíme poděkovat panu Vaculínovi a paní Kellarové, že nám s tím pomohli. Také připravili věnce do kostela na mši svatou k nesení dožínkových darů. Poděkování také patří paní Struhařové za organizaci v kostele.

Kde berete inspiraci? Protože vše je třeba

ba do detailu připravit. Například jen slova hlavních účastníků musel někdo napsat.

Inspirace byla z Dolního Němčí a ta se upravila na podmínky Šumic.

Bylo těžké sehnat účastníky? Nacházíte v dnešní době nadšení pro tradiční akce u mladých lidí?

Byla jsem velmi potěšena, že Liduška Synčáková nacvičila besedu a k té potřebovala osm tanečních dvojic. Většinu si našla sama já jsem sehnala zbytek. Velké díky za tak krásné nacvičení. Krojování ochotně přišli i s dětmi.

Měla jste jasnou představu o tom, komu zadat hlavní role nebo jste musela lidi přemlouvat a hledat?

Měla jsem úplně přesnou představu, že tyto role by nezahrál lépe nikdo jiný než manželé Švecovi. Jsou milí a veselí. Zhostili se jich velmi dobře. Budou mít památku na celý život.

Co podle Vás patří do Šumic více? Kro-

jované hody s právem nebo ty letošní dožínkové ?

Podle mne se to nedá srovnat. Oboje má své kouzlo. Hlavně, že jsou krojované.

S jakými jste se setkala reakcemi? Srovnávali lidé oba dva typy hodů?

Já jsem měla mnoho práce s organizací celého průběhu a nějak jsem nic nezpozorovala. To se ani srovnávat nedá. To jsou dvě odlišné kulturní akce. Obě jsou jinak krásné.

K tomu pořádat tak velkolepou akci je potřeba hodně sil a podpory. Kdo Vám nejvíce pomohl?

To máte pravdu. Nejvíce mi pomohl pan starosta, paní Synčáková, pan Tomáš Tlach a paní Vaculínová. Nepostradatelnou pomoc a podporu jsem měla ve svém manželovi.

Na letošních hodech stejně jako na těch minulých bylo vidět, že jsou pečlivě připraveny s účastí hudby, tanečníků a doprovodu včetně občerstvení. Je

tato akce finančně hodně náročná pro obec nebo se najdou i sponzoři?

Náročné to pro obec určitě je, ale najdou si i dobří sponzoři, kteří pomohou pokrýt náklady s touto akcí spojené.

Jaké hody plánujete na příští rok? Neodradila Vás náročnost akce?

Příští rok jsme zatím neplánovali. Když to vyjde, tak za rok hody s právem.

Malou zajímavostí nakonec je, že poslední dožínkové hody se v Šumicích konali v roce 1948 pak následovali jen hody družstevní. V závěru bych také chtěla poděkovat Tomáši Tlachovi, který nám vyrobil a upravil cepy a kose. Jak bylo už v průběhu rozhovoru řečeno, děkujeme všem účastníkům a pomocníkům celé akce. Za celou obec Šumice, všechny účastníky dožínkových hodů, ať už pořadatele nebo diváky, celou redakci Šumického zpravodaje paní Petrkové velmi děkujeme za její obětavou práci pro nás všechny a přejeme mnoho sil a nápadů na organizaci příštích hodů. Děkujeme.

Gabriela Končítiková

TRVALÝ ZÁZRAK - GUALUPE

Říjen je měsícem, v němž zaznívá výzva církve k častější modlitbě růžence. Tato modlitba je vlastně rozjímáním nad událostmi ze života Ježíše Krista a jeho Matky, Panny Marie. V našem regionu je proslulá pouť k Panně Marii Růžencové v Uherském Brodě a hojně navštěvovaná. Modlitba růženec je spjatá s úctou s Panně Marii. Na celé světě najdeme místa spjatá s působením Panny Marie, kam přicházejí poutníci.

Takovým místem je i Guadalupe, místo, které je součástí Mexiko City, hlavního města Mexika, jehož aglomerace má 25 miliónů obyvatel. Je zde uctíván obraz, který podle tradice nebyl namalován Lidskou rukou. Podle vyprávění v prosinci roku 1531. Šel jeden indián Juan Diego ze své vesnice do města Mexika na mši svatou. Když procházel pod kopcem Tepeyak uslyšel z vrcholu krásný zpěv. Vystoupil na vrchol a spatřil zde stát vznešenou paní. Dívka indiánského vznešení se představila jako Svatá Maria, vždy Panna, Matka Boží. Požádala ho, aby

vyřídil biskupovi, že má na tomto místě postavit kostel, aby zde mohla ukázat svůj soucit, dobrotu a pomoc. Když indián předstoupil před biskupa, ten žádal důkaz o pravdivosti zjevení. Za dva dny, tj. 12. prosince 1531, se objevil Diego před biskupem znovu. Přinášel důkaz – růže, které mu odevzdala sama P. Maria a které v té době nemohly kvést. Indián měl růže zavinuty ve vlastním plášti. Když před biskupem rozvinul plášť a růže vypadly, zpozorovali s úžasem, že na plášti je v jasných barvách „namalován“ obraz svaté Panny neseplatýma rukama a oděné v dlouhou tuniku s modrým pláštěm posetým hvězdami. Dojatý biskup již nyní nepochyboval, kostel byl později postaven a obraz

zavěšen nad oltářem. Na to vznikly spontánně mezi indiány poutě a přímo exploze obrácení. Podle historiků té doby se dalo pokřtít za sedm let na osm miliónů domorodců. Překážkou křtu bylo dosud mnohoženství, ale indiáni si nyní ochotně volili jedinou manželku jako legitimní.

Obraz Panny Marie z Guadalupe je vysoký 142 cm, sama postava je vysoká 122 cm. v 20. století byl podroben vědeckým zkoumáním odborníků, např. nositele Nobelovy ceny za chemii Richarda Kuhna, členy vědecké skupiny laboratoří NASA dr. Callagana, prof. Juda B. Switha.

Uvedme si některá vědecká zajištění:

1) Pokladem obrazu je látka utkaná z vláken agave, která není jinak preparovaná. Udržení látek a barev na ní po tak dlouhou dobu v dobrém stavu je nevysvětlitelné.

2) Nelze zjistit žádné tahy štětcem. Užitá technika kladení barev je v dějinách malířství neznámá, nemá obdoby a nelze ji napodobit. Ani původ barev nešlo zjistit.

3) Pomocí nejmodernější techniky, která se používá ke studiu fotografií pořízených z umělých družic Země byla mnohonásobně zvětšena duhovka oka z obrazu postavy Panny Marie. Došlo k senzačnímu odhalení. Na zřetelnosti oka byla zjištěna miniatura toho, co viděla Panna Maria před sebou. Je tu vidět indián v pozici, jako by se modlil, mladý indián s rukou na vousech s výrazem zděšení; žena s kudrnatými vlasy, muž a žena, několik dětí s krátce střiženými vlasy, několik osob v hábitech, Zrcadlení v oku bylo zjištěno fotografem již r. 1929, ale nezřetelně. Podle úsudku odborníků je toto zrcadlení zcela nevysvětlitelné, protože tak malou miniaturu nelze namalovat. Poutní místo v Guadalupe je nejspíše nejnavštěvovanějším poutním místem na světě, každoročně přicházejí milióny poutníků. Nalézají zde povzbuzení pro svou víru, důvěru v budoucnost příslibenou Bohem. Učí se důvěře k Němu, jak se odráží i v životě Matky Boží, která nabízí svou pomoc a je nablízku těm, kteří se k ní důvěrně obracejí.

František Foltýn

Jehlička
Raciola

RACIOLA-JEHLIČKA s.r.o. Uherský Brod, významná potravinářská firma
v regionu přijme do trvalého pracovního poměru

**ŽENY I MUŽE
NA PORCOVNU A NA DALŠÍ
ZPRACOVÁNÍ DRUBEŽÍCH VÝROBKŮ**

Zájemci se mohou hlásit v sídle společnosti
RACIOLA-JEHLIČKA s.r.o., Pod Váhy 221, 688 01 Uherský Brod
nebo na tel.: 572 626 609 na personálním oddělení
e-mail: raciola@raciola.cz

**Pobožnost za zemřelé se uskuteční
na hřbitově v sobotu 1. listopadu
ve 14 hod. Zvu všechny ke společné
modlitbě za naše zemřelé.**

SUPER DRAKIÁDA 2008

K podzimnímu období už neodmyslitelně patří Drakiáda. Nemusím připomínat, kdo vlastně pořádá tuto rok od roku lepší akci. Občanské sdružení BESEDNÍCI v naší obci působí oficiálně již od roku 2001 a za tu dobu si získali neotřesitelné uznání a respekt. Jsou to jedni z mála, kteří se snaží rozhybat a probudit život a kulturní dění v Šumicích. Letošní Drakiáda byla ve stejném duchu.

Počasí bylo překrásné. Lidé se sešla hromada. Malí, velcí, staří a mladí si společně náramně zadováželi na louce u vodárky. Jedinou vadou byla snad jen absence silnějšího větru. Marně ho někteří naháněli po celém okolí. I tak si to ale užívali.

Velkým zpestřením bylo koňské spřežení s kočářem, který nedávno zakoupili BESEDNÍCI. Ten byl v permanentním užívání a na svezení se stály dokonce fronty. Na koho se nedostalo nebo nechtěl čekat, mohl se svést na samotném koníčkovi.

Dalším překvapením byla polní kuchyně místních hasičů. Ti ji zapůjčili i s personálem, který se staral o všeobecnou spokojenost. Pro starší účastníky se ohříval guláš a mladším se zdarma připravovaly hranolky s kečupem. Nechybělo samozřejmě pivo nebo svařené víno.

Zkrátka všichni si přišli na své a k večeru odcházeli příjemně unaveni a plni spokojenosti.

Pavel Horalík

ZE ŠUMIC DO PEKINGU A ZPĚT

Čtenáři, pokusím se v několika řádcích nastínit moji letošní prázdninovou cestu. Byl to netradiční výlet a kolegové z redakce mě požádali, jestli bych se vámi o něm podělil. Věřte, milerád tak činím.

Začátek mé cesty začíná už někdy v lednu tohoto roku. Můj kamarád Jiří z Uherského Brodu se mě zeptal, zdali nechci jet o prázdninách do Číny. Kdyby mi to řekl kdokoliv jiný, moc bych mu nevěřil. Ale u Jirky to pravda byla, nebo být mohla, protože jeho sestra Iva více jak rok pracuje v Pekingu pro Čínský rozhlas.

Samotná cesta proběhla v měsíci srpnu. Pojata byla zcela netradičním způsobem, a sice tak, že do Pekingu jsem jel

Pevný termín výpravy byl stanoven na 3. 8. až 21. 8. Datum bylo voleno také proto, že se v tuto dobu konaly Letní olympijské hry (v jednom rozhovoru pro CRI jsem byl označen jako olympijský turista). První neděli v srpnu večer jsem se sbalil a odjel směrem na Staré Město, kde na mě čekal Jiří. Odtud jsem s ním společně jel do Olomouce. Z hlavního města Hané jsem následně pokračoval nočním rychlíkem do Varšavy. Ve vlaku čekali další dva členové výpravy, politologové z Plzně Honza&Honza. V tuto chvíli až do Pekingu byla pro mě sedadla a lůžka na místenky.

Varšava nás uvítala ráno. Pocit z nádražní haly jsem neměl ten nejlepší. Nevzhledná budova a trošku zápach, řekl bych. Daleko vkusnější bylo nádraží Mos-

Majestát Brána Wumen (foto Jan Honomichl)

vlakem přímo ze Šumic. Přípravy zabraly několik měsíců. Jednak to byla víza. Bylo potřeba vyřídit tranzitní víza pro Bělorusko, Rusko, Mongolsko a Čínu (k tomu ještě vízum pobytové na 15 dní). Těmito státy a ještě Polskem jsme projížděli, v Číně pak na deset dní zakotvili. Kromě víz to byly také zpáteční letenky, jízdenky na vlak, byla to pojištění, doporučené očkování (žloutenka A, B, břišní tyfus, mononukleóza apod.) nebo šlo o směnu peněz. Na úvod dodám jednu skutečnost, že celou cestu perfektně naplánoval kamarád Jirka, čímž mu dodatečně děkuji.

Běloruské hranice jsou údajně někdy ostřejší a prohlídky důkladnější než by člověk čekal.

kevské nebo Pekingské. Další spoj, nyní do slibované a zaslíbené Moskvy, jel až odpoledne. Trošku jsem se byl porozhlédnout po okolí nádraží, avšak žádný další estetický zážitek jsem nedostal. Náladu spravila až kniha, která mi dělala ještě s jinými knihami milou společnost po celou cestu, plus rozhled po okolní krajině všeho druhu.

Vlak do Moskvy měl zpoždění dvě hodiny. Spací kupé pro tři jsem sdílel s kolegou z Brodu a jedním neznámým Polákem z Lublinu, který znal slivovici, Bratislavu a Brno. Cestou jsem pozoroval zpoza okýnka, jak to vypadá za „našimi humny“, co mají jiného atp. Přišly i první obavy. Běloruské hranice jsou údajně někdy ostřejší a prohlídky důkladnější než by člověk čekal. Naštěstí vše proběhlo bez

Pekingská kachna věc neznámá

Určitě jste i v sebe menší zmínce slyšeli o pekingské kachně (PK). Ale ví někdo, jak se připravuje a co víc, jak chutná? Prvním neobvyklým způsobem je vykrmování kachny. Ta se zakope do země a trčí jí jen krk a hlava. Po dobu několika týdnů kachnu vykrmují k prasknutí. Jedná se bohužel o vážné a nechutné týrání. Kachnu vytáhnou, zabijí a předají restauraci.

Když se objedná kachna, zanedlouho přijede kuchař s vozičkem. Na něm už má upečenou kačenu. Poté kuchař začne odřezávat sekáčkem malé kousíčky masa a pečlivě je ukládá na tác. Odřezává víceméně „libové“ maso. Když je tác plný za sebou poskládaných kousků, dá na jednu stranu kačenu hlavu se zobákem jako dekoraci. Obrané tělo kachny vám pak dá do sáčku a vy si ho vezmete s sebou domů. Nebo kachnu vezme a v kuchyni ji uvaří s kořením k dalšímu obrání a na požádání donese i vývar. Během odřezávání kachny přinese servírka podstatné ingredience (tenoučké rýžové placky, zeleninu, sojovou omáčku) a samozřejmě hůlky s ubrousky, neboť je slušností si před jezením kachny otřít ruce. Tím začne zlatý hřeb stolování. Nejdříve se na přiložený talířek rozprostře placcka. Nabere se kousek masa, který se omočí v omáčce (maso je v prostém stavu téměř bez chuti), a položí se na placku. K tomu se dá podle libosti zelenina – pórek, okurek apod. Placka se potom zabalí do šátečku nebo rolky a může se jíst. Tato příprava je pro Číňany doslova rituálem, pro Evropany je to naopak zábavné, protože nezkušenému se maso válí po celém stole.

problému a naše potravinové zásoby, jako konzervy, instantní nudle a polévky, salámy aj., nechali celníci na pokoji pro naše mlsné žaludky. V Bělorusku přišlo jedno překvapení, a sice technické. Byly nám přehozeny, tzv. přešibovány, podvozky z našich normálních kolejí na širokorozchodné – ruské (viz box Podvozky sem a tam). Po podívání, během níž prošly vlakem prodavačky piva, kořalky, ovoce, rohlíků, vyjel vlak vstříc východu. Tato cesta trvala pouze několik hodin a najednou jsem se probudil už/až na moskevském Běloruském nádraží. Odtud jsem se musel s kolegy dostat na Jaroslavský vogzal. Jel jsem metrem, což je unikát mezi metry.

Představí-li se palác z mramoru s křišťálovými lustry, může to být nejen zámek, ale i Moskevské metro. Skutečně, Moskevská podzemní dráha je chloubou a výstavním kouskem mezi podzemními dráhami tohoto typu. Upřesním, nemluví o vozech metra, ale o výzdobě stanic, kde jsou desítky mozaik s výjevy VŘSR a budovatelů hlásajících mír a lásku, mramor je všude kam se podíváš, a když ne mramor, tak běloskvoucí kachličky. (Pro mladší čtenáře dodávám, že pod písmeny VŘSR se skrývá Velká říjnová socialistická revoluce, která nebyla v říjnu, ale v listopadu. To jen pro pořádek.) Samozřejmě je tu čisto, víc než v Praze, Paříži, Londýně nebo někde jinde, kde by se nejdřív řeklo. Po příjezdu na Jaroslavské nádraží jsem si uložil batohy do úschovny. Protože bylo celý den volno, vlak jel až k večeru, vydal a vyjel jsem se s kamarády podívat do města.

Zajímavostí byl prodej občerstvení: pirohů, ovoce, piva atd., přímo na peronu.

Moskva je bez legrace hezké město. Až na to, že nám celý den přšelo, byl to příjemně strávený den. Navštívil jsem Rudé náměstí, obchodní dům GUM, Palác Vasila Blaženého, byl jsem u Národního muzea, Kremlu a Mauzolea (bohužel bylo již zavřeno a Lenin mě neviděl). Viděl jsem dvojníky Lenina a cara Mikuláše II., státní Dumu, řeku Moskvu, střídání stráží u Hrobu neznámého vojína, nespočet domů označených tabulkou, že v tom a tom roce tady Stalin podepsal to a to, že se tu narodil ten a ten budovatel, či připomínky dalších nostalgických událostí. Poznal jsem i za těch několik hodin místní ráz

Goby a široko daleko jen písek (foto Jiří Gášek)

a automobilovou dopravu (neplatí zde jakožto i v Číně dopravní zákony).

Navečer jsme pak společně usedli do vlaku, který nás po Transsibiřské magistralé dovezl až do Pekingu. Vlak měl třináct vagonů. Z toho byly dva první třída (sprcha a záchod byly oddělenou součástí kupé), jeden vůz byl poštovní a jeden jídelní a zbytek druhá třída. Všechny vagóny měly spací kupé pro čtyři osoby. Stravoval jsem se z vlastních zásob (konzervy, polévky). Zajímavostí byl prodej občerstvení: pirohů, ovoce, piva atd., přímo na peronu. Několikrát jsem sám ochutnal nespočet pirohů s různými náplněmi (maso, vejce, rajčata, zelí, brambory, slanina). A během celé cesty jsem neměl žádný problém.

Pouť do hlavního města po magistrále trvala šest dní. Celkem jsme na „transsibu“ a části tratě vedoucí po Mongolsku a Číně ujeli přes 8700 km (plus trasa Šumice – Moskva). Cestou jsem poznal města jako Jekatěrinburg, Irkutsk, Omsk, Novosibirsk, Krasnojarsk, Ulánbátar nebo Datong (mimořádně nejznečištěnější město na světě). Osobně, jako zájemce o geografii a s ní spřízněnou biogeografii, jsem sledoval přírodu. Lapidárně řečeno, po velké části cesty se kolem mihotaly břízy. Čím víc se vlak blížil východu, měnila se krajina a přišly borovice, které postupně ustaly, začala tráva, jež taky následně ustala, a nastala mongolská poušť Gobi. Vlak musel jet malou rychlostí, nebo by se prášilo ještě více. V určitých momentech bylo v chodbičce tolik prachu, že nešlo vidět na tři metry. Bezespory jedním z nej-

Podvozky sem a tam

Jak probíhá to přešibování? Celý vlak se posune do velké montážní haly. Rozpojí se každý vagon a povolí podvozková část. Pomocí pneumatických heverů se nadzvednou vozy. Podvozky zůstanou na kolejích, následně odjedou a za nimi přijedou nové, širokorozchodné. Hevery spustí vagon dolů, dělníci vše znovu zapojí a vlak jede dál. Toto přepojování jsem zažil celkem dvakrát. Jednak v Bělorusku a potom v Číně, kde mají opět stejný systém normální rozchodnosti kolejí.

(viz.http://cs.wikipedia.org/wiki/Rozchod_kolej%C3%AD)

-vil-

Toalety nebo toalety

V Číně se chodí na „díry“ nebo též známěji na turecké záchody. Samozřejmě mají i mísy západního vzhledu. Ty však do „módy“ přišly až během olympiády. Prý se stává, že nezvyklí Číňané stoupají na mísu a konají potřebu. Podle cestovních průvodců jsou záchody v Číně dosti nevábné. Během OH úroveň hygieny stoupla, přesto se vše umývalo jednou hadrou – jsem svědkem. Jako osvěžovač vzduchu se doporučuje cigaretový kouř

-vil-

Lod' z mramoru, která nikdy neplula (foto Jiří Gášek)

Nakupování na perónu (foto Jiří Gášek)

větších zážitků z cesty vlakem bylo jezero Bajkal. Vlak ho objel téměř v délce sedmdesáti kilometrů. Toto nejhlubší a nejstudenější jezero na světě, kdysi plné jesetěrů, se nám ukázalo kolem páté ráno a nad obzorem se zvedalo Slunce. Pohled to byl skutečně unikátní a nádherný k tomu. Hladina jezera bylo doslova stříbrná.

Lístky byly totiž k dostání pouze v předprodeji a ještě k tomu v místě, kde má kupující státní občanství.

Když už se cesta zdála úmorná, byl už našťásti Peking tady. První, co mě asi nejprve bouchlo do očí, byly pomyslné davy lidí. Sice hlava na hlavě to nebyla, ta byla až v metru, ale před nádražím Peking-

střed bylo lidí moc. V tom davu se také objevila i naše hostitelka Ivana, u které jsme bydleli. Po bedlivých kontrolách, kdy mi byl zrentgenován batoh, a já prošel osobní prohlídkou, jsem společně jel na zastávku Babaoshan, kde Iva nedaleko bydlela.

V Pekingu jsem strávil celkem deset dní. Během té doby jsem poznal různá místa, různá jídla, různé lidi a tak trochu jejich mentalitu. Přestože vše žilo Olympiádou, já jí příliš nežil. Sportovní zápas jsem neviděl ani jeden. Lístky byly totiž k dostání pouze v předprodeji a ještě k tomu v místě, kde má kupující státní občanství. Čili pokud jsem chtěl lístek, musel jsem ho, ještě k tomu za nemalý peníz, koupit u nás. Mimo jiné však fungoval černý trh

dokonale a bohužel drazé. Ještě bych se rád pozastavil u Českého olympijského domu. Byl umístěn v jednom z pater místního hotelu Gloria Plaza. U tohoto hotelu jsem byl celkem třikrát, vpuštěn jen jednou a k tomu ještě podvodem – byl jsem označen jako novinář. Čechů bylo v Pekingu jako šafránu, přesto měli jistí lidé obavy, aby jim „jejich“ jídlo pro čtyři sta padesát lidí (vařila se denně čtyři jídla pro 450 osob) nikdo nesnědl. Jestliže měl být dům otevřený českým občanům, není to pravda, byl otevřen pouze vybrané smeťance lidí.

Ačkoliv je Peking hodně industriální město a mimo Olympiádu je všude těžký nažluklý smog na denním pořádku, památky jsou všude, viditelné a kouzelné. Takové je například Zakázané město, město císařů, kde vkročila prostá noha až po tisíce letů. Do té doby tam mohli jen zasvěcení lidé. Komplex je to úctyhodný. Stejně jako Letní palác, místo letních radovánek panstva, nebo Temple of Heaven (Chrám nebes), komplex, kde probíhaly korunovace císařů, jsou určitě zajímavé pamětihodnosti. Z dalších památek (během deseti dní jsem je obešel s kolegy velmi hodně) je Muzeum vojenství, Mauzoleum Mao Ce-tunga (Mao leží ve skleněné rakvi a lidé pokládají květiny před jeho mramorovou sochu) či náměstí Nebeského klidu, kde se v roce 1989 nic nestalo. Jeden citát velkého Maa zní: „Muž, který neslezl Velkou zeď, není pravý muž.“ Jsem pravý muž? Asi ano, dle Zédónge, protože po „Zdi“ jsem skutečně chodil. Byl jsem se podívat v nejvíce opravené a zachovalé části. Pocit, že jsem na tomto místě, je a byl neskutečný.

Zde by se mohl klidně objevit i zmíněný pes.

Všichni se mě ptají, jestli jsem jedl psa. Nejedl! A údajně prý v Číně už tolik psy nejl, poněvadž je moc drahé je vykrmovat. Měl jsem mnohem jiné a lepší pochutiny. Určitě nezapomenutelná je pekingská kachna (viz box). Čína má několik tradičních kuchyní, např. tradiční pekingskou, kantonskou, sečuánskou nebo šanghajskou. Já jsem kromě nich ochutnal také ještě indickou (prý pálit nebude; páčila jako čert i s Káčou). U pekingské kuchyně jsem poznal tzv. hot-pot, čili hořící kotlík. Host si objedná různé potraviny od masa, přes brambory až k zelenině a houbám. To

vše pak dá do kotlíku uprostřed stolu a uvaří si to v něm. Věřte, chutná to báječně, ale také opět pálí úctyhodně. Po městě, zvláště pak v chudších čtvrtích, se vyskytují pouliční bufety, kde vaří různé pochoutky. Zde by se mohl klidně objevit i zmíněný pes. Bohužel je nákup v takových dosti riskantní. Nikdo neví, jak to může začloumat s jeho záživacím traktem. Osobně jsem takové problémy měl asi tři dny před odjezdem, kdy se mi spustil průjem po snědení vařeného vejce. Naštěstí to dopadlo dobře a já tak mohl poznávat jednu z dalších specifik Číny, a to záchody (viz box).

Nazpět do vlasti jsem už letěl. Díky Olympiádě se vybudovalo metro až na letiště. Takto jsem se hladce dostal až na terminál, odkud odlétalo letadlo do Petrohradu. Z Petěrburku jsem dále pokračoval do Prahy. Cesta domů vlakem mi připadala jako fouknutí.

O Číně, jakožto i o celé cestě vlakem, o lidech, přírodě, krajině, pocitech, o groteskách s časovými pásmy by se dalo vyprávět hodiny a hodiny a pořád by to nestačilo. Bohužel se mi všechny postřehy a příhody nepodařilo uvést. Pocit ze všeho mám nadmíru příjemný. Pozitiva převažují nad negativy. Když se mě někdo ptá, jak jsem se měl, odpovím, že dobře. Tím říkám snad vše a nelžu. Vždy jsem však pamatoval na jedno: *všude dobře, doma nejlíp*.

Vilém Jurek

OLYMPIJSKÝ TURISTA VILÉM JUREK

V Číně jsem také udělal jeden rozhovor pro „propagandistické“ rádio China Radio International, pro vysílání v českém jazyce, který se mnou vedla Ivana Gášková.

(<http://czech.cri.cn/1/2008/09/11/1s75412.htm>).

Minulý týden jsme se v našem pořadu setkali s organizátorem dobrodružné výpravy z České republiky do Pekingu Jirkou. 4 mladí muži se vydali na cestu vlakem ještě před startem olympiády a během sedmidenní cesty projeli Polsko, Bělorusko, Rusko po transsibiřské magistrále, Mongolsko a nakonec i severovýchodní část Číny. K mikrofonu jsem tentokrát pozvala druhého z dobrodruhů – Viléma Jurka, který kromě cesty hovoří i o zážitcích z Pekingu.

Určitě se mi líbilo, když jsme projížděli časovými pásmy. Tím, jak se přičítaly jednotlivé hodiny, tak jsme ztráceli pojem o čase. Pokud jsme se řídili moskevským časem nebo časem pro Českou republiku, tak jsme byli zmatení. Vstávali jsme třeba ve 4 hodiny ráno a bylo světlo, což

byl vlastně čas moskevský. A chodili jsme spát za světla, třeba byly 2 hodiny ráno, bylo světlo.

Jinak cesta – krajina není přímo objektivní, protože se projíždí tam, kde je hodně ovlivněná vlakem, tudíž je dobře zásobovaná, není tak chudobná. Což jsme mohli vidět na tom, že kolem trati se zase tak špatně nemají. Co mě trochu mrzí, protože jsem vlastně neviděl ten kolorit obyvatelstva. I tak to byla krásná krajina. Projeli jsme několik biotů přes tundry, poušť, polopoušť.

Díky tomu, že jste jeli přes několik zemí, tak jste měli možnost prohlédnout si několik obrazů krajiny. Co se osobně tobě nejvíc líbilo?

Dojem udělala třeba mongolská poušť. Uprostřed pouště byla série naprosto stejných domků. Těžko říct k čemu jsou. Bydleli v nich lidé? Nebyly to žádné jurty, byly to zděné domy uprostřed pouště. U toho občas motorka, nějaká příjezdová cesta, jinak opravdu nic tam nebylo. To by mě zajímalo, co to bylo? Jestli to byly nějaké strážní domky nebo něco jiného.

A co říkáš na Čínu?

No, do Číny jsem jel s tím, že zhruba vím, do čeho jdu. Myslím jsem si, že některé věci budou horší a některé lepší. Určitě mě velice překvapilo chování Číňanů, protože je úplně jiné než chování Evropanů. Ale musí se to obhajovat tím, že Čína je východ a prolíná se tady východní myšlení, kdežto my přicházíme z Evropy a jsme západního myšlení. Takže si velice těžce zvykáme na některé věci, jako extrémní tlačení v metru, na občasné zápachy na ulicích a další podobné věci.

Jinak co se musí Číňanům nechat – přestože na kvalitu životního prostředí celkem kašlou, na druhou stranu je to tak, že se starají o parky. Mají určité pěknější městskou zeleň, co jsem viděl v Pekingu a po cestě vlakem po Číně. Určitě mě překvapilo, kolik výsadeb topolů tady je.

Jsou to určitě i další věci – stavby, pagody, z těch památek Zakázané město, které je pro mě mystické. Zvlášť když jsem se v minulosti zajímal o čínskou historii a tady jsem si mohl konečně splnit sen a vidět, jak císařové a matka císařovna mohla žít a jaké to byly chrámy.

zpracoval -vil-

Ad premisa. ...Kdo chce stavět dům, musí mít místo kde ho postavět. Když se řekne dům, nemusí se myslet konkrétní dům. Je to ten dům, nějaký dům, abstraktní dům, hezký dům zapadající třeba do krajinného rázu***. Aby to mohl být třeba ten náš krásný domek (s pseudobarokními věžičkami), je potřeba místo, kde ho postavíme. Stavební parcela. To ví přeci ale každé dítě. Nebo ne?...

...Na začátku bylo pole. Rostla na něm řepka, kukuřice, pšenice, občas kdysi jetel. To bylo už v období člověka, kultury, a dokonce stále ještě v jednadvacátém století. Jenomže pak se z toho pole udělaly za drahý peníz stavební parcely a kolem nich se za drahý peníz vystavily inženýrské sítě, tj. vystavěly se základní produktovody – vodovod, elektřina, plyn apod., postavila se zpevněná silnice s obrubníky a chodníky. Nyní je téměř vše hotovo. Pár lidí si ještě pobřečelo a bylo. Avšak realita je taková, že stavět se jaksi nechce, protože se nemůže. Domy jsou, ale jsou stále abstraktní, nijaké. Důvodů existence pouze „já-ne-vím“ dvou domků je několik. Jsou to spekulace, chyby s výměrou pozemků, věčná břemena, čekání na spasení, nedostatek peněz nebo třeba dosud nevykonaná přeložka traťostanice? Neřešené věci jsou vodní eroze a s ní rok co rok spojené čůrky, stroužky, struhy a potůčky vody. Takový stav, kdy se nic neděje, je. A aby toho bylo málo, chtějí někteří lidé další stavební pozemky a inženýrské sítě...

...Úmyslně nejmenuju, vědomě nekonkretizuju, vše je abstraktní a bohužel neestetické, drahocenné za drahý peníz a lidstvo se rozpíná v různých relacích...

ROK PRALESŮ

15. října v Místodržitelském paláci Moravské galerie v Brně proběhla vernisáž výstavy fotografií nesoucí název „Neregulováno. Prales ve fotografii“. Od 16. října je výstava otevřena veřejnosti až do 11. ledna. V průběhu výstavy se bude konat také

několik přednáškových akcí.

Letos si připomínáme důležité kulatiny, a sice 170leté a 150leté výročí vyhlášení rezervací na území našich dvou asi nejznámějších pralesů – Žofína (170 let) a Boubína. U této příležitosti napadla několik povolaných (Zajoncová, Vrška aj.) myšlenka uspořádání fotografické výstavy. Taková, která zachytí „prales“ v různých náhledech a dojmech, u kterých se bude tajit dech. Mezi autory patří například Josef Sudek nebo Rudolf Janda. Ale nejde jen o tyto „staré“ mistry, ale i mladší generaci fotografů jako jsou pánové Thiel, Šigut a další.

Pokud budete mít cestu do Brna nebo se v Brně nějak pohybujete, určitě si zajděte na tuto rozhodně neméně zajímavou akci. (pozn. aut. Přiložená fotografie je pouze ilustrační, není součástí výstavy.)

-vil-

Krajinný ráz (KR) je přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti (Úvod do pojmosloví v ekologii krajiny, 2001). Dejme tomu i okolí Šumic. Ale je nám lhostejný stav krajiny? Jak vlažný a váhavý? Zákon o ochraně přírody a krajiny 114/1992 Sb. o KR mluví takto: *Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činnostmi snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Naruší-li se KR, orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 5 000 Kč fyzické osobě a pokutu až do výše 10 000 000 Kč právnické nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti. Zákon, charakteristiky a poučky jsou však jedna věc. Lidské oko, příroda, genius loci, paměť krajiny je věc další. I když okolní krajina Šumická není, Bůh ví jaká, významná, nemějme tu vůli za každou cenu zastavovat pole. A když teda stavíme, konejme se smyslem k lásce ke krajině.*

-vil-

MODA

Prostějov

INTERNETOVÝ OBCHOD - SUPER CENA A KVALITA

OBLEKY, DÁMSKÉ KOSTÝMY,
PÁNSKÉ A DÁMSKÉ KABÁTY

POUZE
ŠOKUJÍCÍCH

999,- Kč

KOMBINACE SAK A KALHOT RŮZNÝCH VELIKOSTÍ

VŠECHNY VELIKOSTI VČETNĚ NADMĚŘŮ

V případě zájmu o informace volejte!!! Po - Pá 8.00 - 18.00, So 8.00 - 13.00. Nutné vědět obvod pasu, výšku postavy a obvod přes prsa v cm!!! Zasiláme dobírkou. 100% záruka možnosti vrátit zboží zpět!!!

☎ 736 780 683 (T-Mobile), 723 524 799 (Telefónica O₂), 608 765 072 (Vodafone), 572 541 014 (pevná linka)

všechny informace najdete na:

www.modaprostejov.cz

TYTO INZEROVANÉ OBLEKY, KOSTÝMY, KABÁTY MŮŽETE PŘÍMO ZAKOUPIT V NAŠICH PRODEJNÍCH SKLADECH PRO ČR a SR:
VALAŠSKÉ KLOBOUKY, Komenského 56 a STARÉ MĚSTO, Hradištská 618

ZAČNĚTE VČELAŘIT

Na jaře 2008 byla Zlínským krajem vyhlášena dotace pro ZAČÍNÁJÍCÍ VČELAŘE. Jak se začínající včelař pozná? Je to velmi jednoduché. Kritéria jsou: věk od 18 do 50 let, potvrzený zájem o včelaření, absence vlastních včelstev. A proč vlastně byla dotace vyhlášena? Hlavním důvodem je dlouhodobé snižování počtu včelařů a tím i včelstev. Nízkým stavům napomáhá

jí také četné nemoci včel, které lze účinně regulovat právě moderním stylem včelaření, který tato dotace prosazuje. Jedná se především o podporu včelaření v nástavkových úlech z důvodu lepších výsledků ve výnosu medu a hlavně pro jednodušší léčení včelstev.

Jelikož jsem splnil všechna zadaná kritéria, mohl jsem zažádat o dotaci, která mi

byla následně udělena. Díky tomu jsem si mohl zakoupit nové nástavkové úly a vybavení potřebné k samostatnému včelaření. Pokud někdo přemýšlí o možnosti začít včelařit, je tato dotace ideálním startem do včelařského života. Zlínský kraj jistě bude i v dalších letech mladé včelaře v kraji podporovat, takže se stačí informovat na portálu zlínského kraje <http://www.kr-zlinsky.cz/>.

Nebojte se tedy včelího bodnutí a zajděte na nezávaznou návštěvu k včelstevům zkušeného včelaře. Ještě jsem se nesetkal s žádným včelařem, který by vás odmítl. Naopak každý uvědomělý včelař rád předá své zkušenosti začátečníkovi. Na místě pak zjistíte, že těch pár bodnutí je vlastně zdravé, a že včelaření se bezesporu řadí k těm nejušlechtlejším lidským činnostem. Pamatujte, že 95 % činnosti včel nese užitek společnosti opylováním rostlin a pouhých 5 % zůstane včelaři ve formě včelích produktů, jako je med, propolis, vosk, atd.

Vladimír Tkadlec,
MZLU v Brně, Štítná nad Vláří

Zakládání a údržba zeleně Tomáš Vávra

- zakládání, kosení, hnojení a chemická ochrana travnatých ploch proti plevelům
- výsadba, ošetřování, řezy a stříhy bylin, keřů a stromů
- kácení stromů
- chemická likvidace vegetace
- práce s křovinořezy

Tel: 777 656983
Email: vavra8@post.cz
www.vavra.id.cz

VÝLET DO USA

Jak tu již několikrát zaznělo, letošní poprázdňinový zpravodaj je z části o všem, co jsme v létě prožili, kde jsme byli a co jsme dělali. V mém případě nelze opominout překrásný zážitek, kterým pro mě byl půlměsíční výlet na svatbu Marka Bradáče do dalekých Spojených států amerických.

Pokud bych se podíval ještě dál, a to do minulého roku, kdy Marek oznámil osudovou informaci o tom, že se bude ženit, byl to pro všechny šok. Nikdo to nečekal. Samozřejmě to všichni přijali s radostí, ale bylo to překvapení. Od té doby jsme začali řešit naši cestu za „velkou louží“.

Nejdůležitějším úkolem byla příprava na podání žádostí a samotné vyřízení turistických víz, což byl pro nás největší strašák. Osobně jsem měl obavy z toho, že mi úředníci na americké ambasádě odmítnou vydat vízum a já budu muset

zůstat doma. Vše nakonec dopadlo nadmíru úspěšně a vízum jsme získali téměř všichni. Nic tedy nebránilo tomu, abychom na smluvený termín objednali letenky a začali se těšit.

V den „D“, tedy 23.července ve středu, jsme odlétali z vídeňského letiště Schwechat směr Varšava. Zde jsme měli mezipřistání o pouhých 40 minutách, které však byly krušné. Těžko jsme se orientovali na novém letišti a bylo složité nalézt bránu pro vstup na letadlo. Nakonec jsme to s vypětím všech sil zvládli a úspěšně se odlepili od evropské půdy.

Cesta byla náročná. Sedět něco přes deset hodin na sedadle srovnatelném s autobusovým není zdaleka příjemné a po pár hodinách už nevíte, jak si sednout, jak se otočit, kam dát své nohy. Nic se ale nedá dělat a člověk to musí vydržet. V průběhu letu jsme na několika obrazovkách mohli sledovat ubíhající cestu znázorněnou na mapě. Jakmile jsme přeletěli

přes Grónsko a část Kanady, zobrazila se nám Velká jezera a my věděli, že se náš cíl blíží. Pod námi se rozprostíral proslulý americký kontinent, který objevil roku 1492 Kryštof Kolumbus a my jej objevili až teď a se vzrušením pozorovali, co se dole nacházelo a přetahovali se o každou chvíli strávenou u okýnka.

Po úspěšném přistání na mezinárodním letišti Ohare v Chicagu jsme museli několik desítek minut vyčkat ve frontách k imigračním úředníkům. V tuto chvíli ještě nemáte vyhráno. Vše záleží na pracovníkovi, který vám sejme otisky obou ukazováčků, web kamerou vyfotí obličej, pozeptá se na několik základních otázek a k radosti všech orazítkuje biometrický pas nápisem „admitted“, což je volným překladem něco ve smyslu „pobyt povolen“. Teprve teď nastává ta pravá chvíle pro radost a vy si můžete být sakra jisti, že dalších šest měsíců můžete ve státech legálně pobývat.

V příletové hale nás již nedočkavě vyhlížel Marek a Susan. Shledání po deseti letech nebudu dále přibližovat, protože všem musí být jasné, co se následujících několik minut odehrávalo.

Ještě v ten den, ačkoliv jsme byli všichni unavení a někteří z nás nespali něco přes 30 hodin, jsme se stihli ubytovat, vybalit a vypravit na slavnostní uvítací večeri k rodičům budoucí nevěsty, paní a pánovi Zagraniczným.

Nazpět do hotelu jsme se vrátili doslova vyčerpaní. Oči pálily nevyspaním, tělo bolelo únavou, ale byl to úžasný skok rovnýma nohama přímo do velkého a neznámého světa, který jsme si všichni ohromně užívali.

Po vydatném přísunu spánku jsem se ráno cítil jako znovuzrozený. Velká postel, klimatizace a totální odhlučnění od života tam venku udělali své. Spokojeně jsem se probudil něco kolem desáté hodiny ráno a bylo zajímavé si v tu chvíli uvědomit, že celý den je teprve přede mnou, zatímco u nás doma bylo pět hodin odpoledne a den se chýlil ke svému konci.

Pro pobyt a jakési fungování je nezbytností mít auto. Země je protkaná miliony kilometrů dálnic a lidé tam chápou vzdálenosti úplně jinak než my. Denně tráví ve svých vozidlech i hodiny. Pořád jezdí autem a je pro ně úplně normální cestovat pro nákup třeba 30 až 50 kilometrů. V některých městských částech proto nenajdete chodník, natož pak chodce nebo cyklistu a máte problém se pěšky pohybovat po úzkých travnatých plochách podél silnic. Proto i my jsme hned druhý den vypůjčili automobil pro šest osob a smele se vydali na široké americké komunikace.

První a nejdelší cestou byl výlet na Niagarské vodopády ke kanadským hranicím. Tam jsme se vypravili hned o víkendu. Devítihodinová trasa ale ubíhala svižně, protože za okny bylo neustále něco k vidění. Stačí vám sedět a pozorovat, jak tam lidé bydlí, jakými auty jezdí, co si oblékají. Ten kosmopolitní svět vás pohltí a vás baví ty lidi různého původu, barvy pleti nebo náboženského vyznání sledovat. Nejinak tomu je na Niagarách. Vodopády jsou jednoduše úžasné. Ta masa vody, která se valí z výšky 52 metrů, je dech beroucí. Je to prostě zážitek na celý život!

Dalším nezapomenutelným okamžikem byla samotná návštěva města Chicago. Bydleli jsme totiž na předměstí a v centru jsme byli pouze dvakrát. Chicago je se svými téměř 2,84 miliony obyvateli třetím největším městem USA. Když se pomalu blížíte po čtyřproudové dálnici a z dálky se vám začínají objevovat a z mlhy a mraků vystupovat mrakodrapy, které zdobí tuto metropoli, po celém těle naskakuje husí kůže. V okamžiku, kdy před mrakodrapem stojíte a chystáte se vstoupit, připadáte si maličci jako mravenci. Nejvyšší budovou Chicaga je Sears Tower o výšce 527 metrů včetně televizních antén. To z ní dělá také nejvyšší budovu světa! A pohled ze 443 metrů je strašidelný.

Nejsilnějším zážitkem z celého výletu byla samozřejmě svatba, která se konala v sobotu 2.srpna. Už od časného rána jsem jezdil autem, abych rozvezl ženskou část naší výpravy ke kadeřnicím. Mezitím jsem stihnul zabloudit. Avšak vlastními silami zase našel cestu zpět a dámy spokojeně vyzvednul. Svatba započala v deset hodin dopoledne v domě rodiny Zagraniczných, kde bylo požehnáno nevěstě i ženichovi, hrála živá hudba a všichni se fotografovali. Poté jsme se odebrali na dlouhou cestu do nedalekého kostel. Říkám dlouhou, poněvadž přepravu pro ty nejdůležitější – rodinu nevěsty, rodinu ženicha a družbu zajišťovalo pět koňských spřežení. Tudiž, jsme museli následovat a být součástí průvodu. V Americe je totiž předepsáno, že pokud potkáte pohřební nebo svatební průvod, nemůžete jej předjet nebo podobným manévrem ohrozit. Proto i za námi se po několika kilometrech utvořila dlouhá řada vozidel, která se plížila stejnou šnečí rychlostí jako my. Po téměř hodinové jízdě jsme dorazili do kostela. Primárně je to polský kostel, kde se slouží mše v polském jazyce a jeden ze dvou knězů je stejné národnosti. Obřad proběhl dost podobně a za pár desítek minut bylo hotovo a z kostela šťastně odcházeli novomanželé Marek a Susan Bradac. Dále byla na programu slavnostní hostina pro

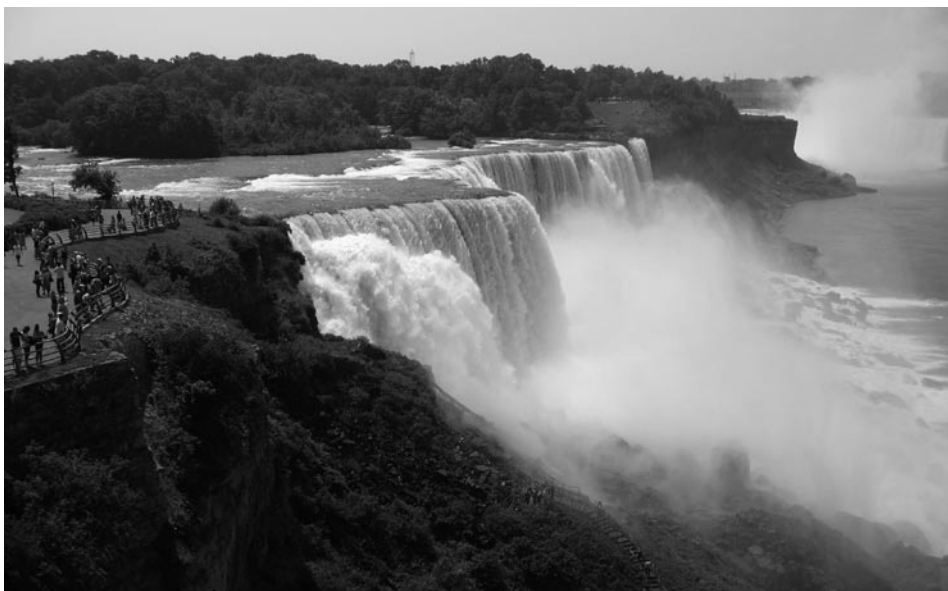
nejbližší rodinu. Ta se konala v nedalekém golfovém klubu, jehož je pan Zagraniczný členem. Navečer byla naplánovaná velkolepá recepce pro 480 lidí, které se zúčastnili jak nejblíží, tak i přátelé a kamarádi, obchodní partneři a zkrátka všichni, kdo mají co dočinění s rodinou nevěsty. Je nutno říci, že asi 80% všech činila polská komunita. Proto i o zábavu bylo postaráno a slovanské zvyky a tradice si k sobě našli cestu.

Kdybych měl všechny zážitky z mého výletu do Spojených států amerických shrnout do jediné věty, asi by to nešlo. Ale ve více větách to bude znít asi takhle. Jednoduše, všechno je tam velké. Jídlo, auta, ulice, domy i lidé a jejich srdečnost a věčně dobrá nálada. Život si tam více užívají, nedělají s ničím hlavu, prostě to nějak půjde. Naopak odsuzují to, že ohromným způsobem plýtvají benzinem. Všechny auta mají vysoce objemné motory a velkou spotřebu. Nu což, benzin je tam asi o polovinu levnější, než u nás. Bezkonku-

renční tam jsou služby. Když vstoupíte do restaurace, uvítá vás zaměstnanec a uvede vás ke stolu. Číšník je u vás během minuty a vy můžete směle objednávat. Například jsem zažil, že první nápoj se musel zaplatit, ale druhý a další už byl zadarmo. Nelíbí se vám jídlo, vrátíte ho, nebo jej nemusíte platit! Je však pravdou, že nepsaným pravidlem je tu nechávat obsluze kolem 20% spropitné z celkové útraty. I to je motivací pro personál, aby se o vás staral a vy se cítili komfortně. V obchodě jsou u pokladem zaměstnanci, kteří vám nákup naskládají do tašky a vy nemusíte spěchat a zmatkovat, abyste nezdržovali ty, co jsou za vámi a čekají.

Abych to tedy vše ukončil, jsem moc vděčný za to, že jsem se alespoň na pár dnů mohl podívat za oceán a stát se součástí amerického kontinentu. Pevně věřím, že pokud bude vše v pořádku a já budu zdravý, tak se do USA ještě někdy podívám.

Pavel Horalík

ZÁŽITKY Z PRÁZDNIN

Jedním z témat tohoto čísla zpravodaje měly být prožitky z prázdnin a malé ohlednutí za uplynulým létem. Vzhledem k tomu, že mé léto bylo velmi pracovní a zážitky chudší než léta předešlá, poprosila jsem svoji dlouholetou přítelkyni Veroniku Gajduškovou z Pašovic, jestli by se o svůj nevšední zážitek z prázdnin nechtěla podělit ona. Nejprve se jí moc nechtělo, že přece nepatří do Šumic, že to nebude místní zájmat, ale já jsem toho názoru, že když jde o krásné zážitky je jedno odkud jsme.

Gabriela Končítíková

WYD SYDNEY 2008 (world youth day... světové dny mladých)

„Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky.“

Koncem ledna u nás zazvonil uherskobrodský děkan, otec František, a jednoduše se mě zeptal, jestli chci jet do Austrálie. Byla bych hloupá, kdybych řekla ne, a tak

jsem díky němu mohla přijat výzvu a pozvání Svatého Otce a společně s dalšími 220 lidmi z ČR a 125 000 poutníky z celého světa přijet do Austrálie

a zúčastnit se světových dnů mládeže.

O co vlastně jde? Světové dny mládeže je mezinárodní setkání mladých lidí z každého kontinentu, národa, svolané Svatým Otcem. Každé dva nebo tři roky se pořádá v různých částech světa. Poslední setkání se konalo v Německu, v Kolíně nad Rýnem, a pro letošní rok bylo vybráno australské město Sydney. Každé tako-

vé setkání provází určité téma a tentokrát to byly Dary Ducha Svatého.

Přestože samotné setkání trvalo týden, v Austrálii jsme strávili bezmála měsíc. Ono dostat se do Austrálie totiž není ani nejlevnější ani nejjednodušší věc, a tak, když už se tam dostaneme, ať toho pořádně využijeme. A že jsme si to opravdu užili, myslím, nemusím ani říkat.

Odlétala jsem s českou skupinou čítající 30 poutníků z Vídně, v neděli 6.7. ve 21:50. Byl to vůbec můj první let, ale o to víc jsem se těšila. S mezipřistáním v korejském Seoulu jsme 8.7. před sedmou hodinou ranní po dvaceti hodinách letu přistáli v Melbourne, kde jsme měli strávit následující týden – tzv. dny v diecézích. Byli jsme rozděleni do tří farností, kde se nás ujaly australské rodiny. Nutno říci, že Austrálie je křižovatkou národů, a tak nebylo výjimkou, když někoho z nás prožil týden v asijské nebo třeba turecké kultuře. Já sama jsem byla ubytována ve farnosti Ringwood North u postarších irských manželů. Rozhodně si ale nemůžu stěžovat, ba právě naopak. Do centra Melbourne jsme to měla asi 30 minut vlakem

a rodina o mě pečovala jako o vlastní. Během tohoto týdne jsem měli možnost poznat jednu z největších metropolí Austrálie, proto jsme na nic nečekali a hned první den jsme se vydali do města. Navštívili jsme podmořské akvárium, nejstarší věznici ve státu Victoria, muzeum, kde měli snad úplně všechno, počínaje dinosaury a konče technickými divy dnešní doby. Samozřejmě jsme si nemohli nechat ujít vyhlídku na nejvyšším mrakodrapu v Melbourne – 88 pater, a jednu z dominant města, katedrálu svatého Patrika. Neunikly nám ani Královské botanické zahrady a samozřejmě safari. Tam jsem poprvé viděla vombata, koalu, psa dinga a jiná typicky australská zvířata a v neposlední řadě klokana, kterého jsme si mohli dokonce i pohladit. Jen tasmanický čert se ne a ne ukázat. Ten den jsme také navštívili komunitu českých emigrantů tzv. Šumavu. Neděle 13.7. byl posledním dnem, který jsem v Melbourne strávila, a tak se s námi tamější obyvatelé rozloučili vystoupením „Aborigines“ – domorodých obyvatelů Austrálie. Zahráli nám na „digeridu“ – domorodý australský nástroj, a zatančili pár tanců. Má rodina mě pak ještě mile překvapila oslavou mých 21. narozenin, které v Austrálii považují za důležitý mezník v životě Australana, protože je to rok, kdy nabývají plnoletosti. Následující den nás čekalo krušné vstávání, když jsme o půl páté ráno zahájili stěhování do Sydney. Odevzdali jsme zavazadla a po čtyřhodinovém čekání jsme konečně nasedli do autobusů a vydali se na dvanáctihodinovou cestu do, jak by řekli Australané, blízkého města Sydney.

Další dva týdny jsme tedy strávili v Sydney, kde se konalo samotné setkání. Ubytování jsme byli ve farnosti Strathfield ve škole sv. Marty. Dopoledne vždy probíhaly české katecheze a mše svatá a odpo-

lední a večerní program byl na nás. Někteří čas využili, aby se podívali po městě, jiní, mezi nimi i já, to nechali až na poslední týden s bláhovou představou, že bude dost času – nebylo. Večery jsme tedy trávili většinou na koncertech a odpoledne v parku. Musím se pochlubit, přestože by mě to ani ve snu nenapadlo, dostali jsme se i do opery na jakési představení vážné hudby. Ale upřímně, bylo jedno, co hrají, hlavně, že jsme byli uvnitř. Svatého Otce Benedikta XVI. jsme přivítali ve čtvrtek v přístavu Darling Harbour, v pátek se pak někteří z nás zúčastnili křížové cesty a v sobotu hned ráno jsme se vydali na dostihový stadion, kde jsme spolu s papežem večer slavili vigilií, kterou jste mohli sledovat v přímém přenosu na ČT. Neobvykle teplou noc pod širým nebem jsme přečkali ve zdraví a zakončili celé setkání nedělní mší svatou, které se zúčastnilo na 500 000 lidí.

Setkání sice skončilo, ale náš „výlet“ zdaleka ne. Ze Strathfieldu jsme se přesunuli do obrovské haly v Olympijském parku, kde nocovalo asi 16 000 poutníků, odkud jsme vyrazili na cesty po okolí Sydney. Náš první výlet byl nasměrován do Modrých hor, eukalyptového deštěného pralesa typického pro tuto část Austrálie, a na druhý den jsme se vydali do Národního parku, kde jsme prošli sedmnácti kilometrovou trasu podél pobřeží oceánu. Tyto výlety byly jediné dva společně organizované, takže co dál s volným časem, bylo na nás. Koncem týdne nás čekalo poslední stěhování, tentokrát

do Country club, opět komunity českých emigrantů. Znamenalo to pro nás delší a dražší cestu do centra, ale na druhou stranu, kolikrát se nám poštěstí svést se ve školním autobuse s bandou malých dětí v modrých uniformách. A tak ani to nás neodradilo a mohli jsme tak navštívit námořnické muzeum, katedrálu, proslulý most Harbour Bridge, čínské zahrady a jednu z nejproslulejších sydneyjských pláží Manily Beach. Někteří opět zavítali do akvária, na věž nebo do ZOO, ale to jsem já už skutečně nestihla. Chtě nechtě, v neděli 27.7. jsme musela Austrálii opustit a vydat se na dlouhou cestu zpátky do rodné země.

Toto setkání bylo jediné, kterého jsem se dosud zúčastnila. Zažili jsme toho spoustu, získala jsem nové přátele i zkušenosti a snad i něco z oněch darů Ducha Svatého... Mohu říct jen jedno, bylo to úžasné a jsem vděčná, že jsem toho všeho mohla být součástí.

A tak co mohu říci na závěr? Austrálie je nádherná země! Už vím, jak správně házet bumerangem, aby se vrátil, předsvědčila jsem se, že voda v odpadu se skutečně točí proti chodu hodinových ručiček, že měsíc tam vypadá jak v tureckých pohádkách a leží jako lodička, že tam osladí snad všechno, co jde, včetně guláše nebo dýňové polévky, a konečně, že jsou tam velmi milý a vstřícní lidé.

Veronika Gajdůšková

Minule se nevešlo. Píšu o tom v každém zpravodaji (v tomto čísle například v jiném komentáři Dusno). Buď uvedu přímo v článku, anebo to prsknu do krátkého komentáře – jako nyní. Chtěl bych podtrhnout význam ochrany přírody a krajiny. V mnohém nejde jen o nějakou kytku či ptáčka jarabáčka. Jedním z významů je také ochrana životního prostředí člověka. Uvádím dva modelové příklady.

Pokud budeme pálit různé nepříjemné věci, projeví se to na ovzduší. Široko daleko to bude zapáchat a po ročním činění se objeví u nejbližších přihlížejících čichajících při nejhorším karcinom. A to prosím není lež!

Hezká demonstrace je na tolik a tolik pověstných černých neřízených skládek. Pepa a Jarda právě dorekonstruovali dům po rodičích. Pepa vyvezl do cesty na louce dvě tuny netříděné stavební sutě a zbytky svačiny od zedníků (např. mléko, máslo, špačky od cigaret), Jarda zavezl nějaké kachličky, trubky a plasty do lesa, kde vše pečlivě rozbil lopatou. Bude to mít neblahé následky jak pro lidi jiné a samozřejmě pro přírodu? Po luční cestě pojede cyklista. No „nepřizabije“ se nebo v nejmenším případě „nerozšrotuje“ pláště? Na stavbě se stále používají dlouhé hřebíky – „stovky“. Zohnuté hřeby se hází kam? I Praga VS3 může píchnout (hyperbola). Nakonec je v každém případě takový nepořádek bohapusté hyzdění krajiny. Nemluvě o tom, co třeba může vytéct z trubek. Dnes se sice využívá suť (cihly, beton) ke zpevnění cest. Jenomže použitý materiál je víceméně vyčištěný a v určité a vhodné velikosti jednotlivých částic, které nedají tolik zabrat pneumatikám a životu cyklisty.

Zamyslete se a sami sebe zeptejte, stojí to za to dělat jiným zlo? Myslíte, že Jarda s Pepou udělali dobře? Jestliže se budou dále konat takové a podobné podivuhodnosti, budu o tom stále psát. Z toho plyne jeden ze závěrů: budu mít stále o čem psát?

-vil-

